

»Fattig? Det er jo en af Hovedegenskaberne ved Geniet, saavidt jeg har forstaaet.«

»Og han er en altfor stolt Natur til at ville modtage Pengeunderstøttelser,« vedblev Ivan uden at agte paa Onkelens Bemærkning. »Ikke en Gang af sin Familie vil han modtage ringeste Hjælp. Han arvede forrige Aar et Par tusinde Kroner, som han har levet for. Nu er han aldeles reduceret og tænker paa at rejse bort for at prøve paa at slaa sig igennem i Udlandet. Kunde nu ikke du, Onkel, gennem en af dine gamle Forbindelser skaffe ham en Stilling ved et eller andet stort engelsk eller amerikansk Ingeniørfirma. Du kan nok tænke dig, hvilken Betydning det kunde faa for ham, dersom der en Dag kunde staa i Aviserne, at han havde faaet Ansættelse f. Eks. hos Blackbourn & Gries. Ikke for det — jeg skal nok vide at faa hans Navn gjort bekendt. Hans Misundere skal ikke længe faa Lov til at triumfere. Han skal slaaes op. Jeg har talt med Dyhring derom, og han har lovet mig ved Lejlighed at skrive en lille Artikel om hans Projekt.«

»Med andre Ord, Ivan, — det Menneske, du dér taler om, det er altsaa den selvbevidste unge Person med Opstandernæsen, der er optraadt her i den senere Tid — ham med det uanstændige Navn. Hvad er det nu, han hedder?«

»Sidenius.«

»Er der nogen, der gi'er lidt Ild?« lød det i